

Artykuł na temat badań psychologicznych

Nauka, Filozofia i Religia

Boska polityka

Boska polityka to koncepcja proponująca duchowe i etyczne podejście do organizacji i zarządzania społeczeństwem. Termin ten sugeruje istnienie wyższych zasad, kierowanych boską

jako podstawowa wartość, wymagająca od przywódców i obywateli działania zawsze zgodnie z zasadami uczciwości i przejrzystości. Wzajemny szacunek jest z kolei niezbędny do zapewnienia pokojowego i zrównoważonego współistnienia, ponieważ uznaje on wewnętrzną godność każdej osoby, niezależnie od różnic między nimi.

Jednym z głównych celów tej koncepcji jest promowanie pełnego rozwoju człowieka. Oznacza to docenianie zarówno materialnych, jak i duchowych aspektów egzystencji, uznając, że ludzie są istotami biopsycho-społeczno-duchowymi. W ten sposób Boska Polityka stara się stworzyć warunki, w których

do dostosowania praktyk politycznych do najwyższych i najbardziej uniwersalnych wartości, promujących bardziej sprawiedliwe, harmonijne społeczeństwo skoncentrowane na wspólnym dobru. Przyjmując tę perspektywę, przywódcy i obywatele są zachęceni do działania w duchu świadomości etycznej, zawsze poszukując równowagi między postępowaniem materialnym a spełnieniem duchowym, z korzyścią dla całego społeczeństwa.

Joanna de Ângelis w książce „Mundo Regenerado” (Odrodzony świat) doradza, że „polityka Jezusa to taka, w której miłość przeważa nad wszystkimi możliwymi wyobrażeniami”.

„Miłość do ładu ustanowionego przez Boskie Prawa, które muszą przeważać jako wytyczne bezpieczeństwa we wszystkich sytuacjach pojawiających się w trakcie egzystencji.

Miłość do służby wspierania postępu i stymulowania go za pomocą idealnej równowagi między różnymi nurtami myśli i idei...”

Kiedy debata idei przeradza się w agresję wobec ich nosicieli, miłość zawodzi w swojej misji jedności i braterstwa. Przechodzimy wówczas od polityki dobra — która powinna stanowić fundament wszelkich wysiłków — do polityki siły, narzucania i braku szacunku dla Suwerennych Kodeksów Życia.

Takie zjawisko ukazuje kruchość rozumu w obliczu faktów oraz brak rzetelnej, pogłębionej analizy, która powinna poprzedzać różnice zdań i sprzeciw. Zamiast tego człowiek staje się ofiarą egoistycznych namietności, próbując narzucać innym własny sposób życia i działania.

maudrością, które powinny przyświecać decyzjom i działaniom przywódców, ale także ogółu obywateli. Przyjęcie tej wizji ma na celu podniesienie debaty publicznej i praktyki politycznej do poziomu, na którym uniwersalne wartości stanowią fundament wszelkiego wspólnego współistnienia.

Głównym fundamentem boskiej polityki jest dążenie do sprawiedliwości, harmonii i dobra wspólnego. W tym kontekście sprawiedliwość nie ogranicza się do przestrzegania prawa, ale jest głęboko zakorzeniona w wartościach etycznych i duchowych, które promują wzajemny szacunek między wszystkimi jednostkami. Koncepcja ta podkreśla znaczenie współczucia w relacjach międzyludzkich, uznając, że decyzje polityczne muszą uwzględniać cierpienie i potrzeby innych.

Ponadto uczciwość jest postrzegana

każdy może osiągnąć swój pełny potencjał, nie tylko pod względem ekonomicznym, ale także duchowym i moralnym.

Kolejnym ważnym celem jest równowaga między postępowaniem społecznym a poszanowaniem uniwersalnych zasad. Rozwoju nie można osiągnąć kosztem fundamentalnych wartości, które podtrzymują współistnienie ludzi. Dlatego wszystkie inicjatywy polityczne należy oceniać w świetle wartości takich jak współczucie, uczciwość i wzajemny szacunek, zapewniając, że postęp jest rzeczywiście zrównoważony i korzystny dla całej społeczności.

Boska polityka stanowi zaproszenie do głębokiej refleksji nad relacją między duchowością a życiem publicznym. Jest to wezwanie

Zarządzanie wspólnymi interesami

Jezus wzywa nas do życia Jego Ewangelią, ukazując nam drogę, którą należy podążać, ponieważ jest to Droga Prawdy i Życia.

On jest pewnym i bezpiecznym przewodnikiem całej owczarni ku Bogu. Nie pozwoli, aby zginęła choć jedna owca, gdyż kocha wszystkich jednakowo, bez żadnych rozróżnień, i nieustannie oddaje samego siebie, aby cała ludzkość mogła być szczęśliwa i doświadczać radości pokoju na polu miłości.

największego z uczuć — miłości.

Umył nogi swoim uczniom (J 13,1–17), ukazując, że służba powinna być celem chrześcijanina.

Zaspokajał głód — zarówno materialny, jak i duchowy — tłumów (Mt 14,13–21; Mt 15,32–39), dając przykład, że nie istnieje żadna potrzeba, którą moglibyśmy lekceważyć.

Żył pośród żebraków, troszczył się o trędowatych, przyjmował prostytutki, ale także rozmawiał z uczonym w Prawie, pozostawiając jemu i całej ludzkości naukę o reinkarnacji; udał się do domu pokornego bogacza — i napelnił jego świat wewnętrzny.

Dla wszystkich! Przyszedł dla wszystkich! Jego Ewangelia jest dla wszystkich! Ojciec jest nasz, chleb jest nasz, przebaczenie

naszych win jest nasze.

Oferty odkupienia Ewangelii mają charakter zbiorowy! Istnieje jednak coś wyjątkowego, co wszystko porusza i motywuje: pragnienie bycia szczęśliwym! Tylko świadome pragnienie szczęścia prowadzi nas do tego, aby słuchać i widzieć Jezusa z mądrością oraz podążać Jego śladami.

Naszą wspólną odpowiedzialnością jest troska o bliźniego, o brata, jednocząc się w Jego imię, aby życie stało się wielkim hymnem chwały dla miłości, szacunku, wspólnoty i pokoju. On nam ufa!

Lusiane Bahia

Prawnik

Wartości etyczne i moralne

W ujęciu spirytystycznym wartości etyczne i moralne spletają się w sposób, który łączy refleksję nad naszymi działaniami oraz ich indywidualnymi i zbiorowymi konsekwencjami z naszym zachowaniem we wszystkich obszarach życia: w rodzinie, pracy i społeczeństwie.

Jezus Chrystus nauczał moralności i etyki, a także miłości, dla postępu ludzkości, a doktryna spirytystyczna zachęca do tej praktyki w celu rozwoju cnót, takich jak miłość bliźniego i sprawiedliwość, kładąc nacisk na dobre relacje międzyludzkie i budowanie świata opartego na braterstwie.

W ten sposób wartości etyczne zalecane przez doktrynę spirytystyczną to: miłość moralna (szczerza: codzienna miłość do bliźniego), pobłażliwość (cnota niesądzenia innych), tolerancja (szacunek dla różnic), samopoznanie i wewnętrzna reforma (edukacja, która przemienia nawyki i świadomość), prawo przyczyny i skutku (znaczenie cnotliwych działań dla ewolucji).

A wartości moralne to: solidarność (pomoc innym w celu złagodzenia ich cierpienia), sprawiedliwość społeczna (aktywna interwencja na rzecz bardziej sprawiedliwego społeczeństwa), odpowiedzialność społeczna (działania na rzecz lepszego świata), progresywizm (dążenie do postępu dla dobra), braterstwo (miłość i jedność między wszystkimi istotami).

Można zatem stwierdzić, że zasadą dobrego postępowania jest odróżnianie dobra od zła w oparciu o przestrzeganie praw Bożych.

„Człowiek postępuje dobrze, gdy wszystko czyni dla dobra wszystkich, ponieważ wtedy wypełnia prawo Boże” (Księga Duchów, pytanie 629).

Lilian Buniak

Clinical Psychologist

Wiadomości

Dziennikarka

Rita de Cássia Escobar

Redaktor

Evanise M Zwirtes

Współpraca

Rita de Cássia Escobar - Korektorka

Cintia C. dos Santos

Tłumaczenie na język angielski

Clarivel D. Gimenez

Tłumaczenie na język hiszpański

Nicola P. Colameo

Tłumaczenie na język włoski

Seweryna Akpabio-klementowska

Tłumaczenie na język polski

Raport

Evanise M Zwirtes

Lusiane Bahia

Lilian Buniak

Evanise M Zwirtes

Adriane Viola Bacarin

Davidson Lemela

Projekt graficzny

Evanise M Zwirtes

Spotkania studyjne (w języku portugalskim)

Soboty: 05.00pm - 07.30pm

Niedziele: 08.00pm - 09.00pm

Poniedziałki: 08.00pm - 09.00pm

Środy: 08.00pm - 09.00pm

Spotkanie studyjne

Środy: 06.00pm - 07.00pm

BISHOP CREIGHTON HOUSE

378, Lillie Road - SW6 7PH - London

Informações: + 44 0778484 0671

E-mail: spiritistps@gmail.com

www.spiritistps.org

Registered Charity N° 1137238

Registered Company N° 07280490

Ofiarowuje wszystko wszystkim, bez wykluczeń i podziałów! Jego nauka jest jedną z najczystszych form braterstwa, ucząc nas godzenia różnorodnych interesów: jesteśmy braćmi i siostrami, dlatego powinniśmy postrzegać siebie nawzajem w ten sposób, solidarnie jedni z drugimi.

Ewangelia jest pełna takich kart! Jezus ogłosił kroki, które musimy podjąć, aby ponownie zjednoczyć się z Ojcem, wskazując, co znaczy być błogosławionym (Mt 5,3–12), jak być sprawiedliwym, jakie decyzje podejmować w duchu miłości bliźniego oraz że wszystkie te propozycje są prawdziwymi wyrazami

Bezpieczeństwo w Bogu

Bezpieczeństwo w Bogu stanowi centralny punkt odniesienia dla wielu osób pragnących oprzeć swoje życie na fundamencie wiary. Niniejsza refleksja ma na celu uporządkowane przedstawienie głównych idei dotyczących tego, jak „odnaleźć i zachować poczucie bezpieczeństwa w zaufaniu do Boga”.

Zaufanie Bogu oznacza uznanie, że niezależnie od okoliczności zewnętrznych istnieje pewne i niezawodne źródło, które nigdy nie zawodzi. Nie opiera się ono na sprzyjających wydarzeniach, lecz na głębokim przekonaniu, że Bóg jest nieustannie obecny i sprawuje pieczę nad wszystkim.

Lęk i niepewność są nieodłączną częścią ludzkiego doświadczenia, jednak zwrócenie się ku Bogu pozwala odnaleźć wewnętrzny pokój. Świadomość istnienia celu oraz Bożej troski o każdy szczegół przynosi ukojenie sercu. Takie zaufanie umożliwia stawianie czoła wyzwaniom z odwagą i spokojem ducha.

„Pogoda ducha zamieszka z nami na Ziemi, gdy zrozumiemy, że każda istota-siostra posiada własne ciało, marzenia, zobowiązania, dokonania i inicjatywy, które ją kształtują. Zrozumienie to oddali nas od pochopnych ocen i niesprawiedliwych potępień, pozwalając nam w pełni żyć zasadą złotą, której praktyka stanowi samo serce szczęścia” — poucza Emmanuel w książce *Spokój*.

Ta wizja Boga otwiera drogę samopoznania i wewnętrznej harmonii, w której wiara łączy się z rozumem, a duchowość staje się codzienną praktyką. W ten sposób człowiek odnajduje sens i cel istnienia, prowadzony przekonaniem, że Bóg — w swojej doskonałości i sprawiedliwości — jest zasadą podtrzymującą wszystko oraz kieruje nas ku Dobru i ewolucji.

Evanise M Zwirtes

Psychoterapeuta transpersonalny

Nowe moce świadomości wobec przemian społecznych

Stoimy u progu nowej ery, w której dawne formy władzy stopniowo się rozpadają, a nowe przejawy świadomości zaczynają się wyłaniać. Pośród osiągnięć technologicznych i procesów globalizacji człowiek doświadcza bezprecedensowego niepokoju egzystencjalnego. Nigdy wcześniej nie mieliśmy tak szerokiego dostępu do informacji, a jednocześnie nigdy nie czuliśmy się tak zagubieni w poszukiwaniu sensu życia. Ta sprzeczność obnaża wyczerpanie modelu cywilizacyjnego opartego na egoizmie, niepołączanym dążeniu do przyjemności oraz materialnej dominacji.

Psychologiczna propozycja Joanny de Ângelis, rozpatrywana w świetle Doktryny Spirytystycznej, oferuje klarowną interpretację tego zjawiska. Według autorki ludzkość znajduje się w fazie przejściowej: stary świat ego ustępuje miejsca nowej epoce świadomości i duchowej integracji. Kryzysy społeczne, moralne i emocjonalne, których jesteśmy świadkami, stanowią symptomy zbiorowych narodzin, w których człowiek zostaje wezwany do przebudzenia swoich wewnętrznych mocy — mocy mierzonych nie siłą, lecz zdolnością do miłości, zrozumienia i służby.

Te wyłaniające się moce nie odnoszą się do nowych technologii, lecz do nowych form świadomości. Są to zdolności, które budzą się w człowieku zarówno na poziomie psychicznym, jak i duchowym wraz z postępową ewolucją ludzkości. Są to siły ducha: intuicja, empatia, wdzięczność i miłość. Potencjały te, zawsze obecne w ludzkiej duszy, lecz dotąd uśpione, reorganizują życie psychiczne i społeczne, czyniąc jednostkę bardziej

integralną, a społeczeństwo bardziej solidarnym.

Jest to postęp ewolucyjny, który jednoczy rozum i uczucie, naukę i duchowość, proponując integralną wizję bytu — taką, która rozpoznaje w sobie obecność boską i przekłada ją na etyczne oraz konstruktywne postawy.

Dlatego przemiany społeczne, które obserwujemy wokół siebie, nie

są wyłącznie polityczne czy ekonomiczne; mają one przede wszystkim charakter duchowy. Ludzkość uczy się, poprzez ból i doświadczenie, zastępować władzę dominacji władzą świadomości. Przyszłość należy do tych, którzy są bardziej świadomi — do tych, którzy rozumieją, że prawdziwy postęp nie polega na podboju świata zewnętrznego, lecz na rozświetleniu własnego świata wewnętrznego, jak to zapowiadał i urzeczywistniał Jezus Chrystus.

Adriana Viola Bacarin

Psycholog Jungowski

Sens człowieczeństwa

Pewnego słonecznego poranka Chico Xavier, medium z Uberaby, szedł szybkim krokiem do pracy. Jako pracownik Ministerstwa Rolnictwa pełnił funkcję urzędnika w Gospodarstwie Modelowym, położonym na obszarze miejskim regionu Pedro Leopoldo w stanie Minas Gerais. Tego dnia był spóźniony — zajęcia w Centrum Spirytystycznym zakończyły się późno poprzedniego wieczoru, a krótki sen utrudniał poranne wstawanie. Myśłami był daleko, pochłonięty refleksjami nad zaleceniami swojego duchowego mentora, Emmanuela, dotyczącymi pracy Grupy.

Jak miał w zwyczaju, skrócił drogę, przechodząc przez ścieżki wiodące pomiędzy okolicznymi gospodarstwami. Szedł długimi krokami przez bujną roślinność, pośród drzew oplatających ścieżkę usłaną kwiatami o różnorodnych barwach. Pogrążony w myślach, nie dostrzegał promieni słońca przenikających przez liście i oświetlających jego twarz ani chłodnej, jesiennej bryzy muskającej jego jasną skórę.

Nagle kobiecy głos wyrwał go z zamyślenia. Usłyszał wyraźnie:

— Chico! Chico!

Zatrzymał się i odwrócił. Około stu metrów dalej stał niewielki, prosty drewniany dom przy drodze. Natychmiast go rozpoznał — należał do kobiety regularnie uczęszczającej do Grupy Spirytystycznej, w której Nowe moce świadomości wobec przemian społecznych. Kobieta machała do niego z niepokojem,

przywołując go natarczywie.

— Chico, muszę cię o coś zapytać... Proszę, podejdź! — zawołała z wyraźnym zaskaniem.

— Ach, moja siostrze — odpowiedział — dziś bardzo się spieszę do pracy. Zajrzę do ciebie w drodze powrotnej...

I ruszył dalej, powierzając ją opiece Boga.

W tej samej chwili przed jego wewnętrznym wzrokiem ukazała się obecność Emmanuela.

— Drogi Chico — powiedział mentor — nie będzie cię nic kosztowało poświęcić kilku minut, aby pomóc siostrze, która potrzebuje twojej uwagi.

— Ale naprawdę bardzo się spieszę...

— Jaka to różnica, czy spóźnisz się pięć minut czy dziesięć? W każdym razie będziesz spóźniony...

Chico był przyzwyczajony do łagodnej, lecz stanowczej perswazji Emmanuela. Nie sprzeciwił się — w głębi serca wiedział, że mentor ma rację. Zawrócił i udał się do domu kobiety, która czekała na niego z radosnym uśmiechem.

Przywitał ją uprzejmie i zapytał, w czym może pomóc. Kobieta, wzruszona „dobrotliwą obecnością Chico Xaviera” w swoim skromnym domu, powiedziała:

— Chico, wczoraj wieczorem byłam w Centrum i otrzymałam receptę podyktowaną przez ducha doktora Bezerra de Menezes, ale nie potrafię jej zrozumieć.

Chico wziął receptę, którą sam wcześniej zapisał pod duchową inspiracją, uważnie ją przeczytał i

spokojnie wyjaśnił jej treść. Kobieta słuchała z zachwytem. Na końcu powiedziała:

— Dziękuję ci, bracie, za twoją życzliwość i uwagę. Nie zrozumiałam tego wcześniej — wybacz moją niewiedzę.

A Chico, z właściwą sobie łagodnością, odpowiedział:

— Nie ma czym się martwić, moja droga. Zawsze jestem do twojej dyspozycji. Dobrego dnia.

Pożegnał ją serdecznym uściskiem i ruszył ponownie do pracy. Gdy oddalił się o około pięćdziesiąt metrów, Emmanuel znów stanął przed nim.

— Bracie, spójrz za siebie.

Chico odwrócił się i zaniemówił. Z domu kobiety unosił się potężny strumień energii, który płynął ku niemu i otulał go niczym świetlisty wodosпад.

— To są myśli wdzięczności naszej siostry za twoją miłość i hojność — wyjaśnił Emmanuel. — A teraz wyobraź sobie, co by do ciebie powróciło, gdybyś odmówił jej tych kilku minut.

Solidarność i miłość są jak słońce: blask, pokój i światło, które niosą, pozwalają nam zrozumieć, dlaczego nigdy nie powinno ich zabraknąć.

Davidson Lemela

„Neuropsycholog”

